

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. Русе, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Т. Илиева

при участието на секретаря Миглена Ц. Кънева
като разгледа докладваното от Татяна Т. Илиева Гражданско дело № 20224520100035 по описа за 2022 година

Производството е образувано по иск за делба на наследствен недвижим имот, с правно основание чл.69 от ЗН и се намира във фазата по допускане на делбата.

Ищците В. В. П. и А. В. В. твърдят, че са дъщери и наследници по закон на В.А.А., починал на 24.12.2019 г. По време на брака си родителите им закупили следния недвижим имот: САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор 63427. 1. 174.1.32 по КККР, одобрен със Заповед РД-18-91/15. 12.2007 г. на Изп.директор на АГКК, с последно изменение на КККР, засягащо самостоятелния обект от 09.12.2021г., с адрес на имота: гр.Русе, ж.к.“В.“, ул.“Б.” 9, вх.2, ет.5, ап.Г, находящ се на петия етаж в сграда с идентификатор 63427.1.174.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 63427.1.174, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с брой нива на обекта: едно, посочена в документа площ 80,37 кв.м., заедно с прилежащи части: ИЗБА № 28 и 1,158 % ид.ч. от общите части на сградата.

На 29.01.2021 г., след смъртта на баща им, с нот.акт, вх.рег. № 731/29.01.2021 г., акт № 105, том 2, дело № 331 / 2021 г. по описа на Служба по вписванията-гр.Русе, майка им С. Т. А. прехвърлила собствеността върху притежаваните от нея 4/6 ид.ч. от имота срещу задължение за гледане и издръжка на първоначалната ответница Ц. С. С.. В хода на настоящото дело, с одобрена съдебна спогодба по гр.д.№ 1265/2022 г. по описа на РС-Русе цитираният алеаторен договор е развален, поради което на мястото на първоначалната ответница е конституирана майката на ищите. Същите придобили по наследство от своя баща по 1/6 ид.ч. от имота и понастоящем между тях и

ответницата била налице съсобственост при права: по 1/6 ид.ч. за всяка от ишците и 4/6 ид.ч. за С. Т. А..

Молят да бъде постановено решение, с което процесният имот да бъде допуснат до делба при посочените права.

Ответницата С. Т. А. депозира отговор на исковата молба, в който оспорва допустимостта и основателността на иска за делба. Счита, че и двете ѝ дъщери са недостойни да наследят покойния ѝ съпруг А. В. напуснала страната през 2005 г. и изпратила писмо до сестра си, с което я подбуждала да се представи за нея пред нотариус и да изготви пълномощно от нейно име. С В. П. не поддържали отношения от 9 години. Родителите ѝ не знаели, че тя се е развела и че впоследствие е сключила друг брак. Месец декември 2019 г. съпругът на ответницата научил за това от познати и прибирайки се у дома, паднал пред вратата, а по-късно починал.

През декември 2020 г. В. П., чрез адв.С.В., подала жалба до „ЦПЗ“ и до Районна прокуратура-Русе с твърдения, че майка ѝ страда от психическо заболяване, деменция и др., по която била образувана прок.пр.№ 6476/2020 г. На 10.12.2020 г. сем. П. разбили ключалката на входната врата на процесния апартамент при положение, че не поддържали контакти, без ответницата да е чула кога и как са влезли в дома ѝ, тъй като спяла. Към 10 ч. се звънвало на входната врата и С. А. тръгнала да отваря. С изумление се сблъскала в коридора с дъщеря си, която тичала от кухнята, за да отвори. В антрето на жилището влезли двама полицаи и още две лица, които ѝ наредили да тръгва с тях към Психодиспансера, защото д-р М. искала да разговаря с нея. Без да я изчакат да се измие и облече я отвели с линейка на ЦПЗ само по домашни дрехи и джапанки в снега. Вкарали я в Женско остро отделение и без да и задават въпроси и поставили инжекция „за високо кръвно“. Кога и как е колабирила ответницата нямала спомен, освестила се от силна болка в лявата ръка, която била зверски притисната към ръба на леглото, а някакво лице връзвало с колани и К.ри ръцете и краката и. По-късно установила, че ръката и е изкълчена. По някое време в отделението се появила първоначалната ответница - Ц. С.. Същата вечер по тъмно д-р П. извикал С. А. на разговор и я накарал да подпише едни документи, ако не иска да остане 3 месеца в отделението. На следващия ден (11.12.2019 г.) не ѝ дали от нейните лекарства и по пътя към столовата тя припаднала. Същият ден по обяд в отделението пристигнала племенницата и д-р С. П. и на лекарите им се наложило да освободят ответницата. Излязла от отделението с насинени очи, синини и отоци по ръцете и краката.

След освобождаването и от ЦПЗ С. А. с ужас установила, че в епикризата било записано, че „с е приема по спешност на доброволно стационарно лечение в ЖО“. Прибирайки се в дома си ѝ се наложило да търси услугите на ключар, защото П. взела ключовете и от къщи. Ответницата установила, че е ровено по шкафовете, дори кутиите с обувки били отворени. Липсвали пари и документи, както и саморъчните

завещания, с които със съпруга и Владимир завещали цялото си имущество един на друг. Примерни бланки за завещанията им дала адв. Б.. След като ги написали, тя ги проверила и им казала да си ги съхраняват в къщи.

За да запази живота и здравето си, ответницата подала жалба до Русенска районна прокуратура за извършено престъпление по чл. 142а, ал. 6 от НК, по която била образувана пр.пр.№ 156/2021 г.

С. А. счита, че са налице основанията на чл. 3, б. „в" от ЗНи предявява инцидентен установителен иск, с който моли да бъде признато за установено, че съделителките и нейни дъщери В. П. и А. В. са недостойни да наследят съпруга ѝ – наследодателя В.А., тъй като са унищожили или скрили саморъчното му завещание.

В отговора на инцидентния иск ответниците изразяват становище за неговата неоснователност. Оспорват всички фактически твърдения, изложени в исковата молба. Твърдят, че отношенията с майка им са изключително влошени от години. От 2010 г. до сега те непрекъснато били „атакувани" от нея пред семейство и близки, работодатели, съседы и приятели. Майка им пишела и разпространявала всевъзможни злепоставящи ги и уронващи доброто им име доноси и неверни твърдения, водена от желанието да им навреди. В. Пашова сключила граждански брак с Велемир П. през 2019 г. Това нейно житейско решение и важно събитие в живота ѝ никога не било скривано от родителите ѝ. Ищцата приемала с подигравка семейството на дъщеря си и нейните писмени и словесни нападки били насочени и по отношение на съпруга ѝ, дори на неговата майка. Действията на А. през годините ескалирали неимоверно. Тя ставала все по-изобретателна в невярната информация, която изнасяла пред работодатели, близки и познати. Ищцата преминала всякакви граници, когато започнала да изпраща на работното място на съпруга на дъщеря си нецензурни писания, придружен със снимката му, както и далепи на входната врата на апартамента на майка му „съчиненията" си. Вероника П. била загрижена от всичко, което чете и вижда от действията ѝ за нейното психическо здраве. Изпитвала страх за своя живот и този на съпруга и свекърва си, която била на 85-годишна възраст и много тежко преживявала всяка „атака" на А.. Това била и причината да потърси съдействие от компетентните органи, които след преглед да установят какво е психическото състояние на А. и ако е необходимо да вземат съответните мерки.

А. В. В. твърди, че след смъртта на съпруга си се установила да живее в Италия и майка ѝ много добре знаела къде живее и какво работи, тъй като контактували по телефона до 2007 г., дори си позволила да изпрати писмо с неверни твърдения, преведено на италиански език, на кмета на града, в който живее дъщеря ѝ. През м.12.2007 г. последната се върнала в гр.Русе за празниците, но майка ѝ не ѝ позволила да прекрачи прага на дома ѝ, което наложило да ношува в хотел. След абитуриентския бал на сина ѝ, на който В. не била допусната от майка си със заплахата, че ще

организира скандал, А. го изгонила от жилището си и впоследствие той се установил да живее и работи при своята майка в Италия.

По отношение продажбата на земеделски земи, останали в наследство от баща им, ответниците узнали за тях, след като в качеството си на наследници били конституирани като ответници по гр.д.№ 6121/2019 г. по описа на РС-Русе. Делото било образувано по предявен от техния чичо иск срещу баща им за заплащане на припадащата му се част от получения наем за стопанските 2015/2016 г. и 2016/2017 г. от съсобствените им земеделски земи. Впоследствие както ищцата, така и дъщерите ѝ, решили да продадат останалата в наследство от съпруга и баща им част от земеделските земи и продажбите били извършени в един и същи ден.

Вероника П. и А. В. изрично заявяват, че никога и по никакъв повод не са знаели, нито виждали завещание, изготвено от някой от двамата им родители. Не са извършвали каквито и да било действия във връзка със завещание. Относно твърдението за унищожаване или скриване завещанието на В.А., за каквото ответниците дори не са чували, считат, че буди недоумение защо, след като такова е имало, почти година след смъртта му и откриване на наследството, ищцата все още не е предприела действия по обявяването му, а е извършила разпоредителни сделки с ид.части, които притежава на лично основание и които е наследила по закон от два апартамента. Все на 29.01.2021 г. С. А. прехвърлила собствеността върху притежаваните от нея 4/6 ид.ч. от имота, предмет на иска за делба по настоящото дело, както и 4/6 ид.части от друг недвижим имот - апартамент в гр.Русе, кв.“В.“, ул.“Т.” 8, вх.1, ет.5, ап.2. Ако е разполагала със саморъчно завещание в нейна полза, изготвено от покойния ѝ съпруг, логично и закономерно би било да го обяви, за да се ползва от правата по него, а не да го държи в шкафа и да се разпорежда само с притежаваните от нея и с наследените по закон ид.ч. от посочените имоти.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Трите съделителки са наследници по закон на В.А.А., б.ж. на гр.Русе, починал на 24.12.2019 г., като ищите са негови дъщери, а ответницата – негова преживяла съпруга.

Съгласно нотариален акт за собственост на жилище в ГС „Б.“ в гр.Русе № 87, т.П, д.№ 848/31.03.1972 г. по описа на нотариус при РС-Русе, процесният делбен имот, подробно описан в исковата молба, е закупен от ответницата и съпруга ѝ по време на брака им. След смъртта на В.А. притежаваната от него 1/2 ид.част в режим на СИО е придобита от трите съделителки при правни права, съгласно разпоредбата на чл.9, ал.1 от ЗН, така че В. П. и А. В. притежават по 1/6 ид.част от съсобствеността, а С. А. - 4/6 ид.части.

На 29.01.2021 г. последната прехвърля своите идеални части на първоначалната

ответница Ц. С. С. срещу задължение за гледане и издръжка, за което е съставен нот.акт № 42, т.І, д.№ 15/29.01.2021 г. по описа на нотариус Румяна Лечева с район на действие РС-Русе.

Приложеното в настоящото производство гр.д.№ 1265/2022 г. по описа на РС-Русе установява, че с протоколно определение от 10.05.2022 г. е одобрена постигнатата между двете страни по горния алеаторен договор спогодба за неговото разваляне, на основание чл.87 ЗЗД.

В качеството на свидетел по делото е разпитана Т.Б. – адвокат от АК-Русе, която е в близки приятелски отношения със С. А.. Същата изнася данни, че в периода 2017-2018 г. ответницата и съпруга ѝ дошли в кантората ѝ, като я помолили да им даде бланка за завещание. След като двамата собственоръчно възпроизвели текста, като си завещават един на друг цялото си имущество, свидетелката изчела двете завещания и посъветвала съпрузите да си ги оставят в къщи и когато единият от тях почине, другият да предприеме действия по обявяване на завещанието. Свид.Б. е ходила много пъти у ответницата, която ѝ е показвала папката, където са завещанията, без да я отваря. Същата стояла на секцията в хола над книгите. Относно случилото се във връзка с принудителното настаняване на С. А., свидетелката знае от нея, както и че е нямала ключ за апартамента си и се наложило да вика ключар. Влизайки в жилището, А. го заварва „преобърнато“, разхвърляно, било ровено по шкафове, гардероби, извадени били кутии за обувки, документи от спалнята и казала, че от тогава завещанията ги няма. Когато свидетелката отишла две седмици по-късно, видяла шапката на зет ѝ. Месец март 2020 г. С. си счупила крака и дълго време била обездвижена. Адвокат Б. ѝ съдействала да се разпорежи с 4/6 ид.части от двата апартамента, но тогава не е питала ответницата какво ще правят със завещанията.

Свид.С. П. – братовчедка и приятелка на ответницата излага твърдения, че след като ѝ се обадили, че С. А. е в Психодиспансера, тя пристигнала от гр.Плевен, за да присъства като роднина при изписването ѝ. Тъй като бравата на апартамента ѝ била сменена, извикали ключар, за да влязат. В хола вратите на секцията били разтворени, папки, където свид.П. предполага, че А. си държи документация, чантата ѝ в коридора била разтворена, личало си, че нещо е търсено, бил малък безпорядък. Свидетелката била запозната за съществуването на завещания, но не знае кой на кого е завещал, нито къде ги държи ответницата. По късно тя казала на свидетелката, че завещанието е изчезнало.

Свидетелят В.П. – съпруг на първата ищца твърди, че отношенията между съпругата му и майка ѝ са влошени от 2010 г. Още преди сключването на граждански брак с В., майка ѝ изпращала нецензурни и обидни писма, писания към свидетеля, лепене на бележки по входовете и на жилището на майка му, като бележките продължавали и до сега. За сключването на брака на дъщеря им с В.П. родителите ѝ

узнали около два месеца след това. След като ответницата започнала и да заплашва майката на свидетеля със саморазправа, съпругата му се притеснила сериозно и след консултация с адвокат В. П. пуснала молба до ЦПЗ и прокуратурата, за да бъдат предприети мерки относно поведението и освидетелстването на ответницата. След период от време от ЦПЗ се обадили, че имат разпореждане и П. като най-близки роднини трябва да присъстват, когато вземат А.. Около 10 часа сутринта те били пред вратата на апартамента ѝ, заедно с хората от психодиспансера и полицаите. Позвънили доста на вратата и ответницата отворила. В. нямала ключ за апартамента. В кухнята влезли да вземат лекарствата на майка ѝ, но не са ровили, нито претърсвали нищо. Като извели А. от апартамента от мед.заведение отказали да вземат ключовете, искали само лекарствата.

В качеството на свидетели по делото са разпитани и двамата полицейски служители, присъствали на извеждането на ответницата от дома ѝ – И. С. и Н. Н.. Според първия от тях, като отишли на адреса ги посрещнали дъщерята и зетя на жената, които им отворили апартамента отвътре. След това отново те останали в него. Свидетелят не помни дали дъщерята и зетя на жената са дошли в ЦПЗ.

Свид.Н. от своя страна си спомня, че вторият път като отишли на място вратата вече била отключена, но не знае кой я е отворил, казали, че са роднини. Свидетелят не помни дали зетят и дъщерята на жената са останали в апартамента, дали са заключили, нито да ги е виждал в ЦПЗ, но мисли, че апартамента не е заключен от жената. И двамата не помнят тя да е куцала, нито да е била с бастун.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В настоящото делбено производство следва да се разгледа първо предявеният от съделителката С. А. инцидентен установителен иск за признаване другите две съделителки за недостойни да наследят своя баща и наследодател В.А., на основание чл.3, б.„в“ от ЗН, поради унищожаване или скриване на неговото завещание. Изходът на тази претенция е определящ за основателността на иска за съдебна делба.

Принципът, залегнал в основата на уредбата на наследяването по закон е, че със смъртта на едно лице го наследяват най-близките му роднини (наследници по закон) или онези лица, на които то остави имуществото си със завещание.

Недостойнството за наследяване по правната си същност е едно изключение от уредбата на наследниците по закон и по завещание, когато наследодателят не е знаел за причината за недостойнството (арг. от чл. 3 и чл. 4 ЗН). Това е порок в правния статут на наследника, който не позволява на правните последици, свързани с правното качество „наследник“, да се проявят. Недостойният остава наследник, но губи правото си да наследи лицето, спрямо което е недостоеен.

Случаите на недостойнство са строго и изчерпателно изброени в чл. 3 от Закона за наследството. Съгласно чл. 3, б. „в" от ЗН, на който се позовава и съделителката С. А., недостоеен да наследява е този, който е унищожил или скрил завещание на наследодателя. При унищожаването или скриването на завещание могат да са налице всички елементи от състава на престъплението измама по чл. 209, ал. 1 НК: съставомерна цел – имотна облага за себе си или за друго; изпълнително деяние – предизвикване или поддържане на заблуждение; съставомерен резултат – причиняване на измамения или на друго на имотна вреда. В случая, обаче няма образувано наказателно производство по цитирания текст. Недостойнство за наследяване ще бъде налице и ако някои от елементите на престъплението не са налице, но е налице унищожаване или скриване на завещание, от което следва неувеличаване имуществото на лицето, в полза на което са направените в завещанието разпореждания.

В настоящото производство са налице гласни доказателства /свид.показания на Т.Б./, че приживе, около 2017-2018 г., наследодателят на страните е съставил саморъчно завещание, с което е завещал цялото си имущество на съпругата си. Не са налице обаче безспорни доказателства, че към 10.12.2020 г. завещанието е било налично, нито къде е съхранявано, както и че дъщерите на В.А. са скрили и/или унищожила завещанието му.

По отношение на А. В. няма спор, че живее от дълги години в Италия. Не са ангажирани абсолютно никакви доказателства и за твърдението на С. А. в молбата-уточнение от 07.10.2022 г., че В. „се е сговорила със сестра си да отстранят майка си от пътя им към имуществото ѝ, като я вкарат принудително в ЦПЗ, за да могат в отсъствието ѝ да вземат и/или унищожат завещанието“. Липсват данни ищците да са знаели за съществуването на завещание, изготвено от баща им, след като почти година след неговата кончина такова не е обявено от майка им.

Относно недостойнството на В. П. да наследява общия наследодател: Свид.Б. излага твърдения, че когато е ходила на гости на С. А., последната ѝ показала папка, която стояла над книгите в холната секция, в която папка твърдяла, че се намират въпросните саморъчни завещания, изготвени от нея и съпруга ѝ в полза един на друг. От тези изявления не може да се направи категоричен извод както за съдържанието на папката, така и дали завещанието към 10.12.2020 г. е съществувало и се е намирало в тази папка. Не е ясно и кога за последно преди посочената дата свидетелката е видяла въпросната папка в дома на ответницата.

Налице са и противоречиви данни за това дали при отвеждането на А. в „ЦПЗ“-Русе вратата в дома на ответницата е отворена отвътре от дъщеря ѝ и зет ѝ. Свид.П. признава, че те са заключили апартамента след отвеждането на С. А.. Свид.С. П. е очевидец на състоянието на имота след завръщането на ответницата от Психодиспансера – вратите на секцията в хола били отворени, бил малък безпорядък,

лично си, че е ровено. Но не тогава, а после С. ѝ е казала, че завещанието е изчезнало. Липсват безспорни данни кой е направил безпорядъкът в дома на ответницата и защо – дали е ровено за документите и лекарствата ѝ във връзка с настаняването ѝ в „ЦПЗ“ или са търсили документи, пари и/или завещания.

Въпреки, че е в крайно влошени отношения с дъщерите си, които според ответницата изтеглили парите на баща си и продали нивите му, същата почти година след смъртта на съпруга си не е обявила завещанието му в своя полза, а едва на 29.01.2021 г. се е разпоредила със собствените си 4/6 ид.части от двата жилищни имота, сключвайки алеаторни договори с Ц. С. и С. П.. Не е налице нито конкретизация /кога и по какъв начин/, нито доказателства и относно твърденията на С. А., че дъщерите ѝ изтеглили всички пари от сметките на съпруга ѝ, че продали нивите му /за това обстоятелство са налице данни в обратния смисъл/, а на 10.12.2019 г. при „ровенето“ са взети не само саморъчните завещания, но и пари и документи.

Съобразно горните съображения, предявеният инцидентен установителен иск като неоснователен и недоказан подлежи на отхвърляне, а делбеният имот следва да се допусне до делба при посочените права: по 1/6 ид.части за всяка от ищците и 4/6 ид.части за ответницата.

В тежест на ищцата по инцидентния иск е да заплати разноските на ответниците, направени за защитата си по него, в размер на 1000 лв., съгласно списъка по чл.80 ГПК.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от С. Т. А., с ЕГН *****, срещу В. В. П., с ЕГН ***** и А. В. В., с ЕГН *****, инцидентен установителен иск за признаване недостойнството на ответниците да наследят своя баща и наследодател В.А.А., починал на 24.12.2019 г.

ОСЪЖДА С. Т. А., с ЕГН *****, от гр.Русе, бл.“Б.“, вх.Б, ет.5, да заплати на В. В. П., с ЕГН ***** и А. В. В., с ЕГН *****, **1000 лв.** деловодни разноски за инцидентния установителен иск.

ДОПУСКА да се извърши съдебна делба между В. В. П., с ЕГН *****, А. В. В., с ЕГН ***** и С. Т. А., с ЕГН *****, на следния недвижим имот:

- САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор 63427. 1. 174.1.32 по КККР, одобрен със Заповед РД-18-91/15. 12.2007 г. на Изп.директор на АГКК, с последно изменение на КККР, засягащо самостоятелния обект от 09.12.2021г., с адрес на имота: гр.Русе, ж.к.“В.“, ул.“Б.” 9, вх.2, ет.5, ап.Г, находящ се на петия етаж в сграда

с идентификатор 63427.1.174.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 63427.1.174, с предназначение на самостоятелния обект: жилище, апартамент, с брой нива на обекта: едно, посочена в документа площ 80,37 кв.м., заедно с прилежащи части: ИЗБА № 28 и 1,158 % ид.ч. от общите части на сградата, ПРИ ПРАВА: 1/6 ид.част за В. В. П., 1/6 ид.част за А. В. В. и 4/6 ид.части за С. Т. А..

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Русе в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Русе: _____